BAŞKAN - Sayın Özyurt, konuşmanızı tamamlayınız.

Buyurun efendim.

MUSTAFA ÖZYURT (Devamla) - Sağ olun.

Öyle çok ahım şahım, parlak bir durumumuz yok arkadaşlar, ama, bunun içinden çıkamaz mıyız iktidarıyla muhalefetiyle? Bu, iktidar muhalefet meselesi değil. Önümüzdeki yıllar hepimiz için, çocuklarımız için, aslında kendimiz için... Ben size söyleyeyim, er veya geç hepiniz hekime muhtaç olacaktır. Eğer iyi hekim yetiştirmişseniz... O gittiğiniz yerde tesadüfen bir kaza geçirdiniz, hiç bilgisiz bir hekimle karşılaştınız. Onun için, hepimize, bu üniversite öğrencilerimiz, üniversitede yetişen çocuklarımız lazım olacaktır, yani, bizim yaşamımız için lazım bunlar. O bakımdan, gelin, bunları kaliteli yetiştirmeye çalışalım, öğretim üyelerinin maaşlarına yapılabildiği kadar zam yapmaya çalışalım.

Bakın, burada, hâkimler ve savcılar için iyileştirici, zam yapıcı bir tasarı geçti, hiçbirimiz itiraz etmedik. Üniversite öğretim üyeleri için de böyle bir şey yapabilirdiniz. Üniversite öğretim üyelerinin maaşlarını da artırıcı bir şey yapabilirdiniz, seve seve desteklerdik; niye desteklemeyelim? Ama, dediğim gibi, artık çok geç; geç kaldınız. Hani, bir şarkı var "Daha önceleri neredeydiniz?" diye; öyle, daha önceleri neredeydiniz?

NEVZAT YALÇINTAŞ (İstanbul) - Tabii, tabii, doğru söylüyorsunuz.

ÖNER ERGENÇ (Siirt) - Buradaydık.

MUSTAFA ÖZYURT (Devamla) - Buradaydınız, ama, istenileni yapmadınız efendim, gerekeni yapmadınız. Burada çekişmekle, kavga etmekle, laf atmakla bir yere varılmaz.

Evet, parlamenter günlerimizin belki sonuna geliyoruz. İyisiyle kötüsüyle bu dört yılı birlikte geçirdik. Burada birlikte olduk, belki laf attık, kavga ettik, ama, dışarıda bir gün karşılaştığımızda el sıkışacağız, "ne günlerimiz de oldu" diyeceğiz.

Bu duygularla, hepinize saygılar sunuyorum, çok teşekkür ediyorum. Sağ olun. (Alkışlar)

BAŞKAN - Teşekkür ederim Sayın Özyurt.

Şahsı adına, Trabzon Milletvekili Aydın Dumanoğlu.

Buyurun Sayın Dumanoğlu. (AK Parti sıralarından alkışlar)

ALİ AYDIN DUMANOĞLU (Trabzon) - Sayın Başkan, çok değerli milletvekili arkadaşlarım; hepinizi sevgi ve saygıyla selamlıyorum.

Bugün şu andaki Meclisimizin konusu, ülkemizde beş tane daha yeni vakıf üniversitesi açılması konusundadır ve konuşmalarımın özünü bu noktaya toplamak istiyorum.

Bir defa, sözlerime başlarken, çok değerli meslektaşım, Hocam Mustafa Özyurt'a da teşekkür ederek başlamak istiyorum, çünkü, bu sorunun temeline inerek konuşmak lazım. Türkiye'de üniversite açılması gerekli mi, değil mi; açılması için şartlar var mıdır, yok mudur; neden bu bir zorunluluk hâline geliyor, bunu genel hatlarıyla değerlendirmek gerekiyor.

Kabaca bir değerlendirme yaptığımız zaman, Türk toplumunda ortalama yaş, yani, insan ömrünün yetmiş sene olduğunu düşünürsek ve 73 milyon da nüfusumuz olduğunu düşündüğümüzde, demek ki her yaş grubumuzda 1 milyon insan var demektir ve 18-21 veyahut da 18-22 yaş grupları arasında da dört sene içerisinde ve buna belki de bir sene daha ilave edersek, demek ki üniversiteye gitmesi gereken ve ortaöğretimi tamamlatmakta olduğumuz hemen hemen 5 milyon insan var. Her sene üniversite sınavlarına da baktığımız zaman, 1 milyon 700 bin kişinin üniversite sınavına girdiğini de görüyoruz. Bunların arasından örgün eğitime 250 bin kişi ve 150 bin kişi de açık öğretime aldığımızı düşünürsek, her sene 1 milyon 400 bin kişi ülkemizde üniversiteye gidememektedir ve o 1 milyon 700 bin kişi arasından da üniversiteye gitmek için aileler büyük bir yarış içerisindedir. Bakın ne oluyor bunu yapmak için: İşte, her aile, kendi çocuğunu üniversite sınavında kazan-